

MOJE DUHOVNO ISKUSTVO SA

ZLODUHOM

Svjedočanstvo svećenika iz BIH koji je imao susret sa Zlim

nakon što nije molio zaštitnu molitvu (poznatiju kao MOLITVA

IME ISUSOVO)

Sestro i brate koji ćeš pročitati ovo svjedočanstvo, pred tobom je jedno

po malo neobično, iznenađujuće, a u jednu ruku fascinirajuće moje

životno iskustvo koje bih želio podijeliti s tobom. Živimo u vremenu kad

se drži da je vjerovanje u opstojnost demona obično, čisto praznovjerje.

Ide se dotle da se osobu Sotone želi proglasiti mitom i bajkom. Želi ga se

u cijelosti zaniijekati. Na žalost i mnogi katolički teolozi kategorički tvrde

kako nema ni Sotone ni pakla. Da su ona mjesta iz Evandjelja koja govore

o Sotoni, demonima, paklu samo alegorijski govor i pobožne priče.

Nadam se da će ovo moje istinito svjedočanstvo utjecati na one koji još

uvijek drže kako je Sotona, demon, zloduh samo u ljudskoj mašti

pobožnih osoba.

Počelo je s nemoći

Bila je subota uoči blagdana Pedesetnice godine 2012. Tu sam večer

trebao imati molitveno Duhovsko bdijenje sa svojim župljanima.

Međutim, moja su očekivanja bila prevelika što mi je tada bio pokazatelj

kako čovjek nikada ne treba biti do kraja siguran da će ispuniti ono što

planira koliko god to bilo i dobro. Tako ni ja nisam uspio u tome, a evo i

zašto se to dogodilo. Te subote, ujutro sam otišao do grada obaviti neke

poslove. Sve sam ih obavio, ali sam cijelo vrijeme osjećao neku nemoć za

koju sam mislio da će dovesti do gripe. Odmah po povratku iz grada,

povukao sam se u svoju sobu smatrajući da se trebam utopli i odležati

kako bih nadvladao tu moguću prehladu. Probudio sam se oko 13 sati. U

kući je bila samo časna sestra koja je spremila ručak, a na koji ja nisam

otišao. Tog dana imao sam i sprovod. Neposredno pred sprovod, osjećao

sam i dalje nemoć, ali nisam znao odakle dolazi. Iskreno, bilo mi je

pomalo i čudno kada sam shvatio da lijek koji obično uzmem protiv

prehlade sada nije djelovao. Moje zdravstveno stanje se nije popravljalo.

Dok sam se u sakristiji spremao za sprovod, primijetio sam da se nešto

čudno događa sa mnom. Ali kako sam ja po prirodi uporan i tvrdoglav,

odlučio sam to zanemariti. Kao da se ništa ne događa. Obukao sam misno

ruho i uputio se prema oltaru, ali sve više i više me obuzimala slabost.

No, i dalje se nisam predavao. Međutim, kada je uslijedila sveta pričest, dogodio se vrhunac na opće zaprepaštenje vjernika koji su tad bili u crkvi!

Kada sam stavio hostiju u usta, nisam je mogao progutati. Nekoliko puta sam pokušao, ali bezuspješno. Na kraju se hostija pretvorila u kašastu smjesu koju još uvijek nisam mogao progutati.

Razmišljao sam tada: „Ako nisam uspio progutati pod prvom posvećenom prilikom, uspjeh ću pod drugom.” Tako je i bilo! Na trenutak mi je bilo drago što sam uspio prevariti to „nešto” što me sprječavalo. Ali prevario sam samoga sebe. Na trenutak sam osjetio slabost i to sam rekao preko

mikrofona zamolivši da mi donesu vode dok sam ja otišao i jeo. U

jednom trenutku je poput vulkana iz mene probijala ona smjesa u kojoj

je bila rastopljena hostija – drugim riječima povratio sam, ali sam sve to

zadržao u ustima. Rukom sam spriječio da taj sadržaj ne izleti van iz

mojih usta. Budući da sam znao što se nalazi u toj smjesi nikako nisam

želio ispljunuti sveto Tijelo i Krv Kristovu, nego sam to sve ponovno

progutao i nakon toga osjetio kako mi se vratila snaga. Na kratko sam u

pratnji dva župljanina izašao u sakristiju da se malo osvježim te sam

ponovno otišao na oltar ponašajući se kao da se ništa nije ni dogodilo.

Podijelio sam svetu pričest vjernicima i izveo pokojnika uputivši se na

obližnje groblje.

Glava mi se okrenula za 90 stupnjeva

Došavši do groba, pogled mi je bio usmjeren prema sanduku. Ne sluteći

što će se dogoditi, nastavio sam s obredom sprovoda. Onoga trenutka

kada sam trebao blagosloviti grob, imao sam čudan napad. Protivno

mojoj volji, glava mi se okrenula za punih 90 stupnjeva u desnu stranu,

te pri tome kao da mi je neka viša sila, protiv moje volje, otvorila usta.

Isti onaj sadržaj koji sam ja prethodno progutao, sada je poput fontane

buknuo iz mene. Metar i pol je bio dugačak mlaz, a iz grla se čuo čudan

hroptajući glas koji je potrajao 3-4 sekunde. Nakon toga sam klonuo i

prisutni su odlučili pozvati župnika kako bi on nastavio sa sprovodom. Ja

sam otišao u kuću gdje mi je časna sestra prigovorila što nisam ručao tog

dana na što sam joj ja pomalo oštro odgovorio: „Pusti me ženo! Ne mogu

krušne mrve staviti u usta, a ti me pitaš zašto nisam ručao.” Ponovno sam

osjetio kao neko poboljšanje, smirenje. Po povratku sa sprovoda, župnik

je predložio da odem do bolnice. U početku sam to odbijao, ali sam u

konačnici pristao. Na putu do bolnice opet su se počeli javljati oni

simptomi nemoći. Stali smo pored hitne. Nisam mogao sam izaći iz auta.

Odmah su mi izmjerili tlak koji je bio 90/60 što je bio vjerojatno razlog

zbog kojega nisam mogao normalno stajati na svojim nogama. Liječnica

je, vidjevši moje stanje, odmah odlučila zadržati me u bolnici na internom

odjelu na promatranju. Tu počinje moja agonija. Ubrzo po dolasku na

odjel počeo sam osjećati jaku bol koja se manifestirala u donjem dijelu

abdomena (trbuha). Kao da je netko uzeo nož s dvije oštrice i povlačio mi

preko stomaka. U početku je to bilo poprilično rijetko, ali kako je vrijeme

odmicalo, bol je postajala sve jača i intenzivnija. Nesvjesno sam počeo

praviti grimase, a grč na licu je bio vidljiv pa me je medicinska sestra,

koja je bila blizu mene, upitala što mi se događa i rekao sam joj da zove

liječnika.

Završio u bolnici

Međutim, u samo pola minute koliko je liječnicima trebalo da dođu, moja

je bol postala toliko česta i neizdrživa što je rezultiralo uzbuđenom prvog

stupnja. Oko mene je bio cijeli tim liječnika. Na bolničkom krevetu su me

vozili prema odjelu kirurgije. Bol je bila toliko jaka da nisam imao volje

razmišljati o onome što se oko mene događa, ali sam ipak sve čuo i bio

sam svjestan svega okolo sebe. Ovdje je važno spomenuti prisutnost

jedne anesteziologinje, koja je tu noć bila dežurna na odjelu onkologije, a

odjel se nalazio u potkrovlju bolnice.

Počeo sam razmišljati o uzroku ovoga što mi se događa. Onda mi se pred

očima stvorila slika kao da se nalazim u nekoj magli koja naglo nestane i

odjednom vidim sve jasno i čisto. U tom sam trenutku bio spoznao

odakle i zbog čega mi se javlja ta nepodnošljiva bol. Sasvim spontano i

poluglasno sam počeo zazivati Ime Isusovo, Krv Isusovu. Tako sam u

tom molitvenom zanosu prešao na molitvu u jezicima, što se većini

prisutnih, osim te anesteziologinje, učinilo da haluciniram.

Dovezli su me na odjel kirurgije gdje su me prikopčali na aparat za vitalne

funkcije. Iznenada je stvar postala toliko opasna iz njihovog kuta gledanja

pa su bili mišljenja kako postoji opasnost da ću izdahnuti. Tri puta mi je

bio ubrzan rad srca i disanje. Kao da dušu ispuštam, a Bog je neće.

Aparat je „divljao”. Dok su se oni borili za moj život, u pozadini sam

jasno čuo i njihove dijagnoze. Bile su to pretpostavke kako bi moglo biti

nekih smetnji oko želuca, ili je u pitanju slijepo crijevo, ili pak mokraćni

kanali. Počeo sam i sam razmišljati, ali nisam bio siguran kako mogu sebi

pomoći. U međuvremenu, liječnik daje naredbu da se pripremi

operacijska sala.

Umjesto operacije ispovijed

Tada mi je glavom prošla ovakva misao: „Pa dobro kad već trebam na operaciju, zašto ne bih prvo potražio svećenika” i opet mi nakon toga glavom poput munje prođe i druga misao, otprilike ovakva: „Čekaj malo, ako se bez potrebe podvrgnem operaciji, onda će mi prvo ostati ožiljak za cijeli život, a imam posla koji neću moći obaviti zbog oporavka.” U meni se budila sve veća sigurnost kako ja prvo trebam svećenika. Otvorim oči, pogledam liječnika i s teškom mukom kažem kako želim svećenika.

Medicinska sestra, koja je bila u toj prostoriji, istog je časa pozvala

svećenika. Kad je svećenik došao, bol je i dalje bila prisutna, ali se sjećam

da sam mu rekao kako prvo želim ispovijed, pa bolesničko pomazanje,

zatim će položiti ruke na mene i pričestiti me. Sad sam već bio siguran da

mi treba upravo to i točno takvim redoslijedom. Odmah je uslijedio

sakrament svete ispovijedi. Nisam imao puno, niti lakih a pogotovo ne

teških grijeha jer sam se tog tjedna ispovjedio, ali ima jedna stvar koju

sam morao ispovjediti – a to je da nisam izmolio zadanu pokoru. U svim

obvezama tog tjedna, na to sam zaboravio, a mislim da je upravo to

razlog više mog problema sa zloduhom. No uvjeren sam da to nije bilo

samo zbog pokore, a kasnije ću objasniti i zašto.

Nakon što je završila ispovijed predložio sam svećeniku da za ostali dio

obreda pozove i sve one liječnike koji budu željeli jer je ostali dio

sakrament zajedništva. Na žalost i na moje veliko iznenađenje, nitko nije

došao, osim one anesteziologinje s početka priče. Uslijedilo je polaganje

ruku, a odmah potom i bolesničko pomazanje, te na kraju sveta pričest.

Moram priznati kako sam u trenutku osjetio strah da neću uspjeti

progutati hostiju. Što ako se opet dogodi ista stvar? Ali hostija se nije ni

rastopila, a ja sam ju već bio progutao. To me je ohrabrilo i dalo mi

neopisivu snagu i pouzdanje u Boga. Nakon nekoliko sekundi aparat je

utihnuo, a ubrzano disanje je splasnulo dok su se otkucaji srca smirili i ja

više nisam osjećao bol u stomaku. Mogu slobodno reći da sam već tad bio

ozdravio. Uspravio sam se i započeli smo razgovor zaboravivši da ostatak

čeka vani i razmišlja što se događa ove strane vrata. Na moj znak, svi su

grupno ušli u prostoriju i na trenutak ostali u čudu. Rekao sam im da sam

dobro i da je meni zapravo intervencija kolege svećenika bila lijek.

Također sam rekao glavnom liječniku da sam dobro i da se već te iste

večeri želim uputiti kući jer mi je već u mislima bilo molitveno bdijenje

koje samo što nije počelo. Rekao sam: "Doktore, evo Vi i sami vidite da

sam ja dobro. Moj je problem, hvala Bogu, sada riješen, ali voljan sam

ostati još malo kako biste vi napravili određene pretrage".

Liječnici nisu našli uzrok tegoba

U bolnici sam bio zadržan sve do srijede. Prošao sve moguće pretrage, ništa nisu našli. Sljedećeg jutra se budim i vidim ženu kako sjedi do mene na krevetu. Kad sam se razbudio prepoznao sam da je to anesteziologinja. Pitao sam je što radi tu na što je izjavila kako se nada da je neću ismijati i narugati joj se nakon što čujem što joj se tu noć dogodilo. Djelovala je sva isprepadana i po malo zbunjena. Pričala je o događaju koji se dogodio negdje blizu 3 sata iz ponoći. Naime, dok je bila na odjelu u svojoj sobi i gledala TV, čula je muški glas na hodniku. Glas

se manifestirao kroz hroptavi grubi kašalj. Prvo je nazvala portira

pomislivši da je ušao neki beskućnik ili lutalica. Kada je dobila informaciju

da nije jer su sva vrata zaključana, nije joj bilo svejedno, pogotovu nakon

što je opet čula taj isti glas, samo sada puno bliže. Bila je izvan sebe. U

tom trenutku, poslužila se onim što je imala uza se. Bila je to

egzorcizirana sol kojom se zaštićivala i zaštitne molitve koje je počela

moliti. Vrhunac svega je bio kada se taj zvuk od vrata iz hodnika preselio

do prozora na suprotnoj strani. Tada joj je bilo jasno da to nešto ne

može biti tjelesne prirode. Završila je svoj doživljaj rečenicom kako se

glas počeo udaljavati i kako je iščeznuo u daljini. Ohrabrio sam je, da to

nije ni sanjala ni umišljala nego je upravo bila svjedok nastavka onoga

što se prošlu noć na meni događalo.

Nedjelja su bili Duhovi i taj sam dan preležao u bolnici bez ikakvih aktivnosti. U ponedjeljak u jutro liječnica koja je mene pratila, poželjela je još jednom napraviti pregled ultrazvukom na što sam ja pristao. Kasnije mi je ona rekla kako misli da je vidjela neku sjenu na debelom crijevu i da bih se trebao podvrgnuti posljednjem pregledu – irigografiji. Neko vrijeme sam bio u dilemi što napraviti. No, iz razloga da im svima dokažem kako neće ni taj pregled ništa pokazati, odlučio sam se na njega.

Tako je i bilo. U utorak odmah poslije pregleda specijalist, koji je prvi put pravio pregled ultrazvukom, rekao mi je da ni tada nisu ništa pronašli i da

sam sigurno zdrav te mogu ići po otpusnicu. Došavši do svoje liječnice

zatražila je da mi se još jednom izvadi krv prije nego me puste kući. I na

to sam pristao.

Konačno u srijedu odlazim iz bolnice s otpusnim pismom na kojem stoji

da se pacijent (ja) otpušta iz bolnice, ali se ne zna razlog ni uzrok svih

tegoba koje sam imao. Za njih je to ostala jedna velika nepoznanica.

Završit ću ovo svoje svjedočanstvo događajem koji se dogodio

dan prije mog slučaja, a što je bilo uzrok svega gore

spomenutog. Bilo je to u petak, 17. svibnja 2012. Sjećam se kao

da je jučer bilo. 15 minuta prije početka mise prilazi mi voditelj

jedne molitvene zajednice u Hrvatskoj rekavši kako trebam

predvoditi svetu Misu, poslije toga imati Klanjanje pred

Presvetim i nakon toga na sudionike polagati ruke, te moliti za

ozdravljenje i duhovno oslobođenje. Na sve sam to pristao i sve

je tada dobro prošlo. Nakon svega toga u sakristiji mi dolazi

jedan mladi bračni par s problemom za koji nisu pronalazili

rješenje. Kasnije sam saznao da su bili pod utjecajem zloduha

MAGIJSKE NUMEROLOGIJE. Također sam saznao kako se majka

od te gospođe bavi okultnim stvarima točnije magijskom numerologijom. Dotična gospođa je tog zlođuha primila preko majke, a po sakramentu ženidbe isti je prešao i na njenog supruga. Budući da sam prije polaganja ruku zaboravio izmoliti zaštitnu molitvu “U Ime Isusovo”, a ruke sam polagao i na taj bračni par, time sam postao laka meta konkretno za tog zlođuha koji mi je sutradan prouzročio dosta muke i nevolje.

Evo, nadam se i vjerujem da će ovo svjedočanstvo bar malo promijeniti

mišljenje u glavama onih koji su do sad smatrali da je zloduh samo stvar

fantazije. Sve na veću slavu Božju.

IZVOR: svjedočanstvo.com

